

252

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

UAB

Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

WERTH
BARCELONA

"Thyself thou gav'st, thy own worth then not

Caminava poc a poc i arrossegava els peus entre

el pare tenia un to de coure vell que entraria l'halsa del Jove.

Dua un llibre sota el braç, una traducció del "Corber" al català, que feia poca estona havia comprat en una llibreria de vell i ja estava per començar-lo a llegir. Els llibres eren el seu refugi espiritual des de feia uns anys. Havia tingut moltes decepcions amb els companys d'adolescència i amb altres noies amb els quals havia iniciat el que ell creia en una vertirria en una bona amistat, que defugia des d'aleshores tota els contactes que, tard o d'hora, ell pensava el decepcionarien com els anteriors.

LA TARDOR

amb noies tampoc no havia tingut massa relació. En arribar la tardor se li abrivava el record de la única noia que havia tractat a fons i de la qual n'havia estat enamorat. L'ha

EL RECORD

aquest banc sota els castanys

--- 0 ---

S'hi assegua. Dos anys havien passat, però en recordar ho experimentava les mateixes sensacions i recorda la

per Jordi Arbonès

- Tens un caràcter molt estrany. Elnis - havia dit ella - però s'agra-

- No obstant, n"Thyself thou gav'st, thy own worth then not

- Fa poc temps que ens coneixem... no sé... i tu n'est knowing,"

(Sencera et vas lliurar, sense conèixer aleshores ta pròpia valua,)

En Lluis acotà el cap desviant la mirada. No, realment ell no

"Shakespeare"

esperava fer feliç una noia, però l'estimava.

- T'estimo, Rosa, això és tot el que és del cert.

Pot allò li semblava tan irreal, ara, que sentia l'impressió d'aparició.

Però, quina necessitat sentia d'estimar i d'ésser estimat!

Els arbres s'anaven quedant despullats. Les fulles que es volaven a l'aire es abandonessin l'arbre i en Lluis es sentia més sol, encara. Es parava i s'aturava prop dels seus peus a picar unes molles de pa que havia fet amb el barrenar d'algun moment.

"Thyself thou gav'st, thy own worth then not knowing..."

"Shakespeare"

Caminava poc a poc i arrossegava els peus entre les fulles seques. Tot el parc tenia un to de coure vell que entristia l'ànima del jove.

Duia un llibre sota el braç, una traducció del "Werther" al català, que feia poca estona havia comprat en una llibreria de vell i ja glatia per començar-lo a llegir. Els llibres eren el seu refugi espiritual des de feia uns anys. Havia tingut tantes decepcions amb els companys d'escola i amb altres nois amb els quals havia iniciat el que ell creia es convertiria en una bona amistat, que defugia des d'aleshores tots els contactes que, tard o d'hora, ell pensava el decepcionarien com els anteriors. Amb noies tampoc no havia tingut massa relació. En arribar la tardor se li abrivava el record de la única noia que havia tractat a fons i de la qual n'havia estat enamorat. L'havia besada ^{sovint} ~~varies vegades~~, asseguts en aquest banc sota els castanyers.

S'hi assegué. Dos anys havien passat, però en recordar-ho experimentà les mateixes sensacions i recordà la conversa que tingueren un bon dia.

- Tens un caràcter molt estrany, Lluís - havia dit ella - però m'agrada.

- No obstant, no m'estimes, no és cert?

- Fa poc temps que ens coneixem... no sé... i tu, m'estimes, Lluís? - en fer aquesta pregunta li fità els ulls - Creus que seriem feliços?

En Lluís acotà el cap desviant la mirada. No, realment ell no ~~es veia~~ ^{capac de} fer feliç una noia, però l'estimava.

- T'estimo, Rosa, això és tot el que sé del cert.

Tot allò li semblava tan irreal, ara, que tenia l'impressió d'haver-ho somniat.

Però, quina necessitat sentia d'estimar i d'ésser estimat!

Els arbres s'anaven quedant despallats. Les fulles queien volatejant com si abandonessin l'arbre i en Lluís es sentia més sol, encara. Un par-dal s'aturà prop dels seus peus a picar unes molles de pa ^{caigudes} ~~(que debien ha-~~
~~ver caigut)~~ del berenar d'algun menut.

Ell, de petit, també hi anava a berenar al parc. Li portava la seva mare tots els dijous a la tarda, ^{que} doncs feia festa d'escola. Gairebé no recordava ^{la seva} mare; quan ell tenia sis anys va morir d'una pulmonia. Des d'aleshores visqué amb el seu pare, un home buid, inculte, poc efusiu, però que, si bé no li donà mai l'afecte i l'amor que li hauria pogut proporcionar la seva mare, treballà de valent per a que no li manquessin aliments ni estudis.

Tornà a pensar en Rosa. Quina cosa més estranya! Fa dos anys ella era aquí, al meu costat, la veia, podia tocar la seva mà...era real!... però ara també ho és de real. No és viva? No està en algun recó d'aquesta Barcelona? Per a mi, no obstant, és com si no existís. No és més que una fantasma, talment com si l'hagués creada la meua imaginació.

Va obrir el llibre a l'atzar, inconscientment. Tornà a tancar-lo i s'aixecà. El pardal va fugir amb una molla de pa al bec.

"Rosa... Tenia uns llavis tan ^{molsuts} molts!"

Es sentia sol i es feia fosc. Caminava, abstret, a poc a poc, xutant de tant en tant alguna pedreta.

"Quinsap si deu ésser casada? I jo tot sol! Com m'agradaria que fos aquí al meu costat agafant-me la mà, i mirant-me amb aquells ulls tan grossos que m'absorvien. I ara, on deu ésser?"

Li semblà sentir la mà d'ella en la seva i volgué agafar-la. Es mirà el puny clos. Là, unes mitges amuntades d'uns durs sabates...

^{En} ~~En~~ tombar la recolzada del caminet quasi topà amb una parella que, abraçats, es besaven. No el van veure ni el van sentir.

Ell tampoc no veia ningú quan estava amb Rosa. Potser algun cop els degué veure algú, ~~qui~~ com ell, havia passat silencios, envejant-los. Segur que ella no és tan feliç com aleshores ho era amb ell.

"Segur que deu pensar en mi. Segur. Quins llavis tan molts ^(que) tenia"

Va sortir del parc. Un home encenia els fanals. ~~El del quiosc~~ El del quiosc cridava el diari. Fresquejava. Es posà una mà a la butxaca i es dirigí amb el mateix pas cap al Pont de Marina.

La darrera vegada que la va veure... Sí, ho recordava tot detall per detall. Ella va ésser qui va insinuar-ho. Ell tenia una mica de vergonya, més no ho va demostrar. Va recordar(quina cosa més curiosa!) aquell vers de López-Picó:

"Creguí servir-la sempre dins mos braços,
i al bell moment del goig de possessió,
en la buidor feixuga dels abraços
sento sa forma, però a ella no."

però no el va arribar a dir en veu alta, en contra del seu desig. Li va fer vergonya. Ella tampoc no va dir res més, fins haver arribat a l'habitació. Potser també li feia vergonya.

Havia arribat al Pont de Marina i s'aturà al costat d'un fanal a contemplar un tren que passava per sota fent maniobres.

Gairebé era fosc del tot. El sol enrogia la panxa d'uns núvols grisos i negres.

"Havia existit realment Rosa o era fruit de la seva imaginació?... pensava.

II

Els finestrons no ajustaven bé i per l'escletxa que quedava oberta es filtrava un raig de sol. Acariciador, es posava damunt la sina nua d'una dona que dormia en un llit de ferro, vell i rovellat.

La cambra era petita i arreu es veia la brutícia i el desordre més aturador; un mirall que reflexava les imatges deformades, un rentamans amb un gerro al costat, una calaixera negra mig corcada, roba i enllà, unes mitges amuntegades dins d'unes sabates...

- Rosa!!!

Uns cops repetits a la porta seguiren a la veu que des del passadís xisclava més que no pas cridava el nom de la dorment.

- Rosa, és que no vols dinar, avui?

Sense bellugar-se Rosa mig rondinà.

- Sí, ja vaig!

Va obrir els ulls. Uns ulls que devien haver estat molt bells i grossos, però que, ara, voltats d'unes parpelles inflades i moradenques, semblaven els ulls d'una truja. Es passà la llengua pels llavis pansits

i sense color, mentre estirava els braços ~~desentonyant-se~~ ^{desensunyant-se}. Va badallar. Després saltà del llit i es cordà la camisa amagant el pit que el sol havia acariciat.

Li feien mal els ronyons i no tenia gana. Sed ~~és~~ ^{era} el que tenia. Havia fumat massa la nit passada. Avui no fumaria tant. No, nò tenia voluntat. Avui tornaria a fumar com ahir o com abas d'ahir o l'altre, ho sabia. Amb tot havia fet igual i per això havia davallat fins on es trobava ara.

Es mirà al mirall. Cadà dia es mirava al mirall.

" Això- va pensar- és tot el que resta d'aquella Rosa de dos anys endarrera "

No era ni una dona. No tenia ànima i dintre de poc no tindria ni cos. S'havia convertit en una màquina de plaer i no obstant ella n'era insensible. El seu cos era dolor. Sempre tenia una sensació dolorosa per tot.

Tot vestint-se anava pensant:

" Aquella Rosa de fa dos anys no ha existit mai i si ha existit, no era jo "

Des de feia un temps en llevar-se pensava en aquestes còses, però només el temps que trigava en vestir-se.

" Aquella Rosa va morir fa dos anys "

III

" Potser sí que va existir, però ara és com si hagués mort. Ara no existeix per a mi "

S'apartà de la barana del pont i començà a caminar a poc a poc. S'adonà del llibre que duia a la mà i el va mirar gairebé amb sorpresa. " Les desventures del jove Werther "

~~Potser~~ Un dia potser ell també escriuria les seves desventures. Pensant en Rosa no s'havia recordat més del llibre. Rosa...no, Rosa ja no existeix...només en resta el record.